

عنوان مقاله:

رویکرد تطبیقی فنا و اتحاد در سیر و سلوک عرفان اسلامی و مسیحی

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات علوم کاربردی در مهندسی، دوره 8، شماره 3 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسنده:

اکرم بندعلی شمشکی - دانشجوی دکتری رشته الهیات ادیان و عرفان دانشگاه آزاد تهران شمال

خلاصه مقاله:

اصطلاح فنا همواره با بقا به کار می رود و از بهترین مراحل سیر و سلوک است. فنا در یک عبارت به معنای نهایت سیر الی الله و حق بر سالک چیره گردد و هستی سالک مغلوب هستی حق واقع شود و بقا عبارت است از بدایت فی الله. صوفیان معمولا هدف نهایی سیر و سلوک را فنا فی الله و بقا بالله می دانند و بزرگ ترین مانع برای رسیدن به سعادت خودی انسان است و لازم است که سالک این خودی را فانی کند. میان عشق و معشوق هیچ حایل نیست تو خود حجاب خودی حافظ از میان بردار (حافظ) صوفیان فضا را حالتی می دانند که سالک به سوی حق، در نهایت سلوک و با فیض حق تعالی بر آن دست می یابد و سالکی در آغاز راه، افعال و صفات، ذات خود را تزکیه نماید و در نهایت سلوک چیزی جز حق تعالی و صفات و افعال خداوند نبیند. عرفان در آیین مسیحیت به علم محبت به خدا تعریف شده است؛ که در اشکال و نامید. زندگی ای که هدفش اتحاد با خداست مراتب در جامعه مسیحی ظاهر شده است؛ که می توان آن را و واژه اتحاد که اشاره به پویایی و هدفمندی عرفان دارد؛ و عرفان حقیقی مسیحی نه یک نظریه فلسفی و نه یک نام برای احساسات لذت بخش دینی است بلکه حیاتی هدفمند دارد و این هدف اتحاد روح انسان با مرکز عالم است؛ و این دو مقام در آثار شعرا و عارفان به گونه ای خاص تجلی یافته است؛ که در این پژوهش با توجه به نظر عارفان به جایگاه فنا و اتحاد در سیر و سلوک پرداخت و این دو اصطلاح را از دو جنبه هدف و مفهوم در عرفان اسلامی و مسیحی یکی دانست که اتحاد همان فناست و فنا همان اتحاد است.

کلمات کلیدی:

فنا، اتحاد، سیر و سلوک، عرفان، اسلامی، مسیحی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1737164>

